

Sofie Trusinová, 19 let,

Masarykovo gymnázium, SZŠ a VOŠZ Vsetín

Poklad z Lačnova

Nemohla jsem se dočkat až ze mě ten otravný sníh sleze. Tahle část roku je pro mě, jako pro každou správnou teplomilku nejtěžší. Celou věčnost tvrdnout a spát v té temné špeluňce, která mi tolik připomíná medvědí sluj. Nikdo se mi nemůže divit, že mám zimní deprese. Ty se ke všemu pojí s naší rodinnou genetickou nespavostí, takže když si moje kamarádky poctivě dávají dvacet (prý spaní pro krásu, to snad náš přirozený půvab nestačí?), mě nezbyvá nic jiného, než počítat mravence a doufat, že se mi podaří se tou neskutečnou nudou ukolébat. Kolikrát už jsem se přistihla při myšlence na jeden z největších smrtelných hříchů, a sice jemného usrkávání meduňkového čaje. Dráždí mě ta představa, jak ho hladce nasávám, on mnou prostupuje a já jeho zázračné účinky cítím až u kořínků. Ale může si jeden jen tak rozdrtit a uvařit příbuznou, aby nakonec poznal, že slavné účinky, které o sobě s velkou pravděpodobností roznáší sama, jsou možná pouhou fámou? Kéž by se ty depresivní měsíce aspoň tolik nevyžívaly v tragických osudech svých nevinných obětí. Cožpak nestačí, že na tom světě nejsem dýl než prachobyčejná jepice?

Ale ne. Ne vždycky vidím všechno tak černě. Náhodou, když se ze mě ten tlustý upocený valibuk konečně sesune, svět je hned krásnější. Náš vztah je stejně prostý jako každý jiný svazek. On mi dává to, co potřebuju a já jsem na něj našťvaná. Na rozdíl od kamarádek totiž nejsem jen tak někdo, koho může tři měsíce v roce obtěžovat a vnucovat mu tmou jak v hrobě. Mí předci byli králové, kteří sem putovali z velké dálky a jen díky mým prarodičům naše kolonie nevymřela.

„No nepovídej,“ přerušila mě drze v rodinné tradici v podobě diktování paměti kolegyně. „Copak jsi zapomněla, jak nás učili, že jsme všichni děti Eviny? Vždycky jsem věděla, že pokoru by z tebe nedokázal vyhloubit ani nejzdatnější horník. Proč pořád urážíš i ochránce díky kterému jsme ještě naživu?“

Potichu jsem si posteskla nad naprostou absencí soukromí a s hrdostí sobě vlastní jsem ji chvatně odpálkovala: „Ale jdi ty. Přece stále nežárlíš. Nemůžu za to, že mám v rodokmenu trochu víc předků s modrou krví než ty.“

Sousedka se s trochu přehnanou razancí otočila po směru větru, aby dala jasně najevo svůj postoj. Pohyb à la pouťový kolotoč mladou včelku v zácvíku snažící se ji právě opylovat, ale příliš nenadchl. Sotvaže tak za nedalekým trsem trávy hodila šavli, jala se sestře vysvětlovat podmínky spolupráce. Já jsem už měla klid a mohla jsem se tak ladně naklonit k cvrčkovi, kterému se podařilo opět pokročit v zapisování mých memoárů, když dokončil další odstavec.

„Můžeme pokračovat?“ zeptala jsem se opatrně mistra, který jako jediný opravdový vzdělanec na naší louce uměl psát. S obavami jsem k němu vzhledla, aby mé záměry po předešlém výstupu neodsoudil příliš rychle. On ale na oplátku jen smířlivě zahrál několik tónů na své housličky a psal dál.

Jak jsem tedy říkala, minulost je pro mě velmi důležitá. Na předky myslím pokaždé, když se připravuju na své velké entrées. Stejně jako ostatní jim chci dělat čest a dokonale je reprezentovat. Proto občas až příliš nevrle rozháním všechny senzacechtivé čumily, kteří mi tu v době temna dělali společnost. Potřebuju se soustředit jen na sebe. Smýt z těla jakoukoliv stopu po vydatném spánku, nachystat si pro diváky dokonalý make-up, upravit si účes, a hlavně se vši nově nabytou silou se vyprostit z pevného pyžama, jenž svým materiálem připomíná spíš kovový korzet než měkoučký župan. Můj hlavní úkol spočívá v ušití zářivé večerní toalety, kterou jako modelka předvedu na největší události tohoto jara.

Nechápu, proč jsou z toho ostatní tolik nervózní. Jako kdyby nevěděli, že dokonalost se může narodit jen jedna. Mě se tyto strasti netýkají. Pokud vím, že jsem nejlepší, strach mít z ničeho nemusím.

Miluji ty všemožné variace barev a střihů šatů, které na jarním plese svědčí o náladě, originalitě i rodu jejich nositelky. Vždy mi přišlo čarovné, že po týdnech zahalených do smutku jsme jedny z prvních, které se rozhodnou rozveselit svět. Nepochybuji, že náš duhový ples je nepřekonatelný. Před pár lety sice o královnu bálu chtěl bojovat jeden Narcis se svou rodinou, my jsme je ale, co do počtu, naprosto rozdrtili. Na druhou stranu musím připustit, že jeho barvy byly podmanivé. Mé okouzlení však vyprchalo stejně rychle jako přišlo v momentu, kdy se bábi nechala slyšet, že je hanba takto pyšně odkrývat svoji spodničku. Navíc to kvůli nám je tu každoročně tolik povyku. On je i přes svou krásu pro lidi příliš obyčejný.

Má nejmilejší část života je chvíle, kdy se mohu poprvé svobodně protáhnout. Tuším, že tento názor sdílím s každou květinou. Kolik síly je potřeba k tomu abych se vyšplhala nahoru je až neuvěřitelné. Určitě je to stejně namáhavé a obdivuhodné jako skok daleký na olympiádě našich kobylek. Jestli si tak někdo myslí, že bych tuhle dřinu podstupovala jen tak z plezíru, je na omylu. Oproti sestřám nemám ve zvyku zamilovat se do každého plevle, který mě chce pouze vystrnadit z pohodlného místa. Skoro měsíc čekám na pokyn Všemohoucího a doufám, že tentokrát věnuje největší míru své pozornosti v podobě hebkého pohlázení zlatavým paprskem právě mně. Do teď mě vždy ledabyle přehlížel a svou náklonnost nám poskytoval spravedlivě rozdělenou. Cítím ale, že letos se to všechno změní.

„Počkat! Ty ses zakoukala do Něj?“ přerušila můj tok myšlenek sestra po levici.

„Ovšem. Pokládali jste snad za pouhou náhodu, že jsem letos oblekla šaty svatební, které barvou podtrhují mou nevinnost?“ poukázala jsem na skrytý význam mé róby, kterou nenápadně doplňovala korunka v podobě oranžové čnělky.

„Ne, zlato. Pokládala jsem to za pravidlo. Copak sis doted' nevšimla, že většina z nás nosí barvu bílou, a výjimečně fialovou nebo žíhanou? To je paleta určena přímo nám. Našemu rodu. Jak má on vytušit tvé úmysly, když z té výšky vidí zaručeně jen barevný flek?“ dodala a já jsem se po všech těch letech až nyní pořádně rozhlédla kolem sebe.

Obklopovalo mě několik tisíc příbuzných a všechny jsme byly stejné. Podobaly jsme se jedna druhé jako vejce vejci. V tu ránu se pro mě svět zastavil. Pozorovala jsem, jak se spolu ostatní květiny nerušeně baví a nic je netíží. Snad jen pár výjimek, které nemohly unést příliš urputného čmeláka snažícího se předvést před přáteli, by se našlo. Pohledem jsem následovala mravence sprintující po své vlastní neviditelné dálnici, životní koloběh v podobě právě obědvajícího pavouka a až u kořínku jsem ucítila jemný vánek, který zvířila odlétající

sýkora. Pomalu jsem otočila hlavu směrem ke slunečnímu svitu a s tázavým výrazem a slzou na krajíčku jsem toužila po odpovědi.

„To jsem opravdu nebyla nikdy odlišná?“ ptala jsem se šeptem sama sebe a všimla si dosud rozespalé berušky která přistála na mém kvítku s lehkostí baletního mistra. Sledovala jsem tuto malou krasavici a při pohledu na paprsky, které ji osvítily jsem si vzpomněla, že lidé pro ni mají i další pojmenování – slunéčko.

„Vidíš? Chce ti být blíž a posílá přítele.“ konstatovala vlídně sousedka, zatímco se beruška snažila napít z mých slz. Až nyní jsem zaregistrovala, že cvrček přestal psát a během mé odmlky od světa přešel ze své nejslavnější elegie do hravé a nevtíravé etudy. Něžně jsem se usmála nad dojemnou chvilku a úklonem, který dokážou jen šafrány, jsem mu poděkovala za líbeznou melodii.

Jak říkám náš život je svou délkou jepičí. Už dnes proto cítím svou únavu a vím, že můj čas spěje ke svému konci. Vědomí, že má nožka není tak silná, jak se zdála ještě před pár dny mě zastihlo už včera za brzkého jitra. Dnes v podvečer i na sukénkách sester vidím přicházející spánek. Vyplnit dobu, po kterou je nám dopřáno kvést kvalitně a zcela za těch pár východů Slunce, co oblažujeme svět není nejsnazší, ale nelituji ničeho. Poznala jsem milé přátele, kteří stáli při mně ve chvíli, kdy se mi změnil pohled na svět a zanechala jsem tady svou trvalou stopu.